

[Jørn Pedersen]

indgår i et stærkt samarbejde med et lokalområde, både når det drejer sig om betjening og de funktioner, der ellers er.

Derfor tror jeg nok, at vi, inden vi foresker os i en bestemt model, skal diskutere meget nøje, hvad det er, vi forventer. Og vi må i hvert tilfælde ikke bremse de mange gode lokale forsøg, der findes, hvor man jo netop på ældreområdet skræddersyr modeller, der passer lige præcis til den kommune, man nu befinder sig i. Det er meget vigtigt, at man trods alt siger, at kommunerne skal have den frihed. Og hver gang vi her fra centralt hold vedtager noget, kan vi måske være med til at formindske den frihed.

Det har jeg nu heller ikke indtryk af at fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre ønsker – og i øvrigt heller ikke nogen af de andre partier, der har talt varmt for sagen heroppefra. Så der er mange problemer, der skal løses i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til den socialdemokratiske ordfører vil jeg sige, at forelskelser jo kan være en udmærket oplevelse – det kan være ganske opløftende – og Det Radikale Venstre er altså ret forelsket i friskoler, det synes vi faktisk er rigtig godt.

Det, at mange forskellige institutioner skal arbejde sammen lokalt, synes jeg er den bedste begrundelse for, at de ikke gøres ens, men tværtimod har nogle forskellige operationsmuligheder ud fra nogle ganske forskellige forudsætninger. Det tror vi vil føre til en bedre udvikling. Sandheden er jo, at hvis vi skal give folk ens muligheder, skal vi gøre tingene forskelligt over for dem, for de har forskellige forudsætninger. Og det vil sige, at nogle passer ind i ét system, fordi de kan klare dét, andre skal have nogle andre muligheder, eventuelt noget hjælp, eventuelt det modsatte, for at de kan få ens muligheder senere hen.

Som slutbemærkning skal jeg blot sige, at jeg er glad for det, den socialdemokratiske ordfører sagde, nemlig at verden ikke er så nem at overskue. Jeg synes, det er interessant, at det bliver sagt til en radikal. Jeg mener, at noget af vores problem er, at vi altid har et lidt for nuanceret syn på de forskellige spørgsmål. Men jeg synes da, det er interessant, at Socialdemokratiet nu erkender, at verden ikke er så nem at overskue.

Kofod-Svendsen (KRF):

Når jeg skal prøve at vurdere og konkludere, vil jeg gerne sige, at jeg synes, det har været en meget spændende debat – en debat, hvor vi har mødt forskellige holdninger og vurderinger. Det er sådan nogle debatter, der er spændende herinde i Folketinget.

Jeg synes også at kunne se en mulighed for at komme videre med de tanker, vi har gjort os i Kristeligt Folkeparti. Jeg synes, jeg kan både høre og tælle, at der er et flertal for, at vi får etableret institutioner af den type, vi ønsker, og et flertal, som gerne vil imødekomme nogle af de intentioner, som har været bærende i vort forslag, nemlig at give borgerne en større valgmulighed og samtidig få etableret nogle af de institutioner netop i tæt kontakt med brugerne og de familiemæssige relationer, som der må være mellem den kreds, der står bag, og de eventuelle brugere. Sagt anderledes: at vi ikke får etableret et sådant faktisk monopol, som er ved at opstå i form af en kommunalisering eller en amtskommunalisering.

Hermed er jeg inde i kommentarer til den socialdemokratiske ordfører, som flot fastslog, at der jo var muligheder i dag, og drog sammenligninger over på skoleområdet. Men det, der er typisk for friskoleområdet, er jo netop, at det er under en landsdækkende lovgivning, og vi ved jo udmærket, at hvis vi ikke havde haft denne landsdækkende ordning på friskoleområdet, altså hvis det havde været op til den enkelte kommune, om den skulle etablere en driftsoverenskomst med en forældrekræds, ville vi nok hurtigt finde ud af, hvor mange friskoler der så kom til at overleve.

Den socialdemokratiske ordfører sagde også, at det ikke var så mærkeligt, at kommunen visiterede til sine egne pladser, og det er ad den vej, man har fået udsultet en række af de private institutioner. Vi mener, der på dette område er brug for de samme spilleregler til lempet dette område som dem, der gør sig gældende på skoleområdet. Hvor der er en forældrekræds og nogle bestemte vilkår, så har man en ret.

Det er netop den ret, man ikke har i øjeblikket, hvor man må spise nådsensbrød, hvis en kommune eller et amt ønsker at etablere en driftsoverenskomst. Her er spørgsmålet, om man vil give nogle minimumsrettigheder, som Socialdemokratiet jo ellers godt kan tale om,